

نخستین شماره از مجله تخصصی «کتاب تئاتر» به مدیریت حسن پورگل محمدی و سردبیری بهزاد خاکی نژاد منتشر شد. به گزارش ایران تئاتر، این مجله پژوهشی با حمایت هیئت مدیره صنف مدرسان تئاتر و با مقاله سیمین امیریان، ابوالقاسم دادور، شاهد پیوند، ابوالفضل دژاکام، مهدی صدیقی، رضا عباسی، شهناز روستایی، عسل عصری ملکی، مهتاب مبینی و سیده آسیه میرحسینی منتشر شده است. «کتاب تئاتر» در بهار ۱۴۰۰ مجوز گرفت که با همکاری صنف مدرسان تئاتر منتشر شود اما به دلیل تشکیل این انجمن در تابستان ۱۴۰۱ انتشار آن تا پایان سال جاری به طول انجامید.

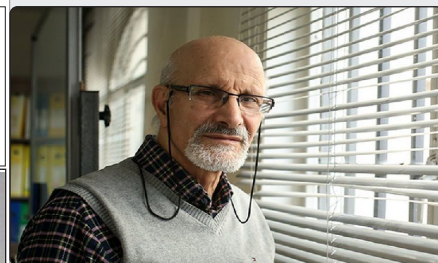
در آخرین ماه سال چه تئاتری ببینیم؟

اجرای ۴۲ اثر نمایشی در تماشاخانه های پایتخت

عادل بزوده کارگردان با سابقه تئاتر عروسکی؛

استفاده از توانایی عروسک در صحنه تئاتر جسارت می‌خواهد

داوود فتمعلی بیگی؛

جذابیت تئاتر و تئاتری ها برای

فیلم ها و سریال ها

بهناز مهدی‌فواد؛

کار کودک باید پر از تصویر باشد

منیف مظفری؛

تماشاگر نمایش فوب را

تبلیغ می‌کند

فراخوان ثبت نام دومین جشنواره

بین المللی پانتومیم منتشر شد

نگاهی به نمایش «مرد» کار مسین امددانی

نفسی که در هوا معلق است

معرفی دو مدیر جدید در عرصه هنرهای نمایشی

حکم انتصاب علی ایزدی و نرگس یزدی صادر شد

در حکم مدیرعامل انجمن هنرهای نمایشی ایران برای مدیر دفتر پژوهش، آموزش و انتشارات نمایش آمده است:

«با عنایت به اینکه ادبیات نمایشی در عرصه فعالیت هنرهای نمایشی و انتشارات به جهت توجه به علم و دانش و نیازهای ضروری در تولید آثار شایسته هنری حائز اهمیت است لذا توجه به اندیشه و بنیان های فکری، اهداف و چشم انداز روشن را در برنامه ریزی ایجاد خواهد کرد.

بر همین اساس با توجه به سرمایه فعال و مؤثر دانش آموختگان و نویسندگان و مؤلفان هنرهای نمایشی با وجود این ظرفیت بالقوه و توان پژوهش، تحقیق، جمع آوری و نشر آثار هنرمندان علاوه بر شناخت و ترسیم وضعیت گذشته و امروز، می‌توان آینده‌ای درخشان را برای هنر تئاتر رقم زد.

نظر به مراتب تعهد، دانش و تجارب ارزشمند سرکار عالی به موجب این حکم شما را به عنوان «مدیر دفتر انتشارات و پژوهش اداره کل هنرهای نمایشی» منصوب می‌کنیم. امیدواریم با استفاده از همکاری و مشارکت هنرمندان، پژوهشگران و تعامل سازنده اداره کل هنرهای نمایشی و کلیه ذی‌نفعان در سایه پروردگار متعال در این مسئولیت ارزنده و مهم، موفق و مؤید باشید.»

در مراسمی که در دفتر اداره کل هنرهای نمایشی برگزار شد، معاون هماهنگی و برنامه ریزی اداره کل هنرهای نمایشی و نیز مدیر دفتر پژوهش، آموزش و انتشارات نمایش انجمن هنرهای نمایشی ایران معرفی شدند.

به گزارش ایران تئاتر به نقل از روابط عمومی اداره کل هنرهای نمایشی، با حکم کاظم نظری (مدیرکل هنرهای نمایشی)، علی ایزدی به عنوان معاون هماهنگی و برنامه ریزی اداره کل هنرهای نمایشی و با حکم اسرافیل فرج‌اللهی (مدیرعامل انجمن هنرهای نمایشی ایران)، نرگس یزدی به عنوان مدیر دفتر پژوهش، آموزش و انتشارات نمایش انجمن هنرهای نمایشی ایران منصوب شدند.

در حکم مدیرکل هنرهای نمایشی برای معاون هماهنگی و برنامه ریزی اداره کل هنرهای نمایشی آمده است:

«خانواده بزرگ تئاتر ایران، دارای مسائل، چالش‌ها و مطالباتی است و بالطبع متناسب با شرایط نیازمند ساختار چالاک، توانمند و پاسخگوست. ارتباط مبتنی بر احترام با هنرمندان گران قدر، تعامل ساختاری پویا و هماهنگی با سایر دستگاه‌ها و نهادهای غیردولتی و خصوصی و درون سیستمی و استفاده از توان و امکانات در راستای هم افزایی سرمایه‌های مادی و معنوی به منظور ارتقای جایگاه هنر مردمی تئاتر، امری است که تنها با شناخت، همت و تلاشی هنرمندانه محقق خواهد شد.

نظر به تجربه، تخصص و توان جنابعالی به موجب این ابلاغ به عنوان «معاون هماهنگی و برنامه ریزی اداره کل هنرهای نمایشی» منصوب می‌شوید.

امید که در سایه الطاف الهی با همت، برنامه ریزی و تلاش پیگیر و بهره گیری از توان کارشناسی و اجرایی همکاران محترم و مشاوره‌های ارزشمند هنرمندان عرصه تئاتر و هم راستا با معاون اداری و مالی، در این مسئولیت پیروز و سربلند باشید.»

همچنین با حکم اسرافیل فرج‌اللهی (مدیرعامل انجمن هنرهای نمایشی) نرگس یزدی به عنوان مدیر دفتر پژوهش، آموزش و انتشارات نمایش معرفی شد.

به کارگردانی داوود فتحعلی بیگی

اجرای نمایش «در و گبر و یک قرص

نان» در تالار چهارسو آغاز شد

اجرای نمایش «در و گبر و یک قرص نان» به نویسندگی و کارگردانی داوود فتحعلی بیگی در تالار چهارسو مجموعه تئاتر شهر آغاز شد.

به گزارش ایران تئاتر، در این اثر نمایشی که یکی از نمایش‌های به صحنه رفته در چارچوب چهل و یکمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر بود، حمیدرضا معدنکن، امیرآزاد روستا، فاطمه رضاخانی، محمد رضانی، کیانوش حاتمی، ساغر نوروزی، محمد حاج محمدی، مصطفی خدابخنده‌لو، علی صابر، ارش اعظمی، ثنا آزاد روستا، امیرعلی بهاری به عنوان بازیگر حضور دارند.

داوود فتحعلی بیگی درباره محتوای این نمایش گفته است: «متن این نمایشنامه را سال‌ها پیش، تحت تأثیر چند روایت از حرم رضوی و کرامات امام رضا (ع) نوشته بودم. روایت اول که مربوط به دوران صفوی است، مربوط به طراحی صحن و سرای امام رضا (ع) است که توسط شیخ بهایی طراحی و انجام شده بود. در این طراحی، لوحی بر بالای سردر صحن مطهر قرار می‌گیرد و بر آن نوشته می‌شود که ورود غیرمسلمانان به داخل صحن ممنوع است. در روایتی گفته می‌شود که امام به خواب پادشاه صفوی می‌آید و روایت دیگر حاکی از آن است که امام (ع) به خواب معمار می‌آید و از انسان درباره نصب نکردن در حرم، پرسشگری می‌کند که پسران، در حرم نصب می‌شود. یکی از بخش‌های نمایش من درباره همین روایت‌ها درباره در حرم است.

بخش دیگر نمایش درباره شفا یافتن فرستاده سلجوقیان به دربار خوارزمشاهیان است. این مرد که بیماری برص داشته است، از آن نگران بود که توسط دربار خوارزمشاهیان پذیرفته نشود؛ ولی او به دربار می‌آید، شفا می‌یابد و سپس بخشی از ساختمان حرم را نیز می‌سازد.

بخش سوم داستان نمایش که کاملاً توسط خودم نگاشته شده است درباره زنی است که برای سیر کردن فرزندان گرسنه‌اش، قرصی نان می‌دزد. مأموران دولت، او را دستگیر می‌کنند و برای مجازات، قصه دارند که دست او را قطع کنند. فرستاده سلجوقیان به دربار خوارزمشاهی که من در این نمایش، او را در شخصیت یک تاجر به تصویر کشیده‌ام، با دیدن صحنه اجرای مجازات، آن زن را ضمانت می‌کند و مانع اجرای حکم مجازات می‌شود و او را نجات می‌دهد. در پی بازگرداندن زن توسط تاجر به خانه‌اش، تاجر درمی‌یابد که آن زن با زن دیگری زندگی می‌کند که او نیز از شدت نیاز، به راه‌های نادرست اخلاقی کشیده شده است. پس از نجات آن زن‌ها، تاجر روز بعد با مراجعه به حرم امام (ع) شفا می‌یابد. در واقع، داستان این نمایش شامل این سه بخش است.»

تنور داغ روایت‌های نمایشی در
آخرین روزهای ۱۴۰۱

ضیافت نمایشنامه‌خوانی در تهران با ۱۱ اجرا

کتاب «ژاک کوپو؛ زندگی نامه،
شیوه و روش‌ها» منتشر شد

کتاب «ژاک کوپو؛ زندگی نامه، شیوه و روش‌ها» که درباره زندگی، روش‌ها و رویکردهای تمرینی این نظریه‌پرداز سرشناس تئاتر جهان است، به زبان فارسی منتشر شد.

به گزارش ایران تئاتر، نشر نیماژ، کتاب «ژاک کوپو؛ زندگی نامه، شیوه و روش‌ها» به نویسندگی مارک ایوانز و زبان‌گردانی مبین عطاری را با موضوع نقد و نظریه تئاتر، منتشر کرد.

در چشم‌انداز تئاتر مدرن، نام ژاک کوپو در کنار کسانی چون میرهولد، استانیسلاوسکی، کریگ و آپیا جای می‌گیرد. تاثیر تفکرات و شیوه‌های او در ایجاد تئاتری غیرتجاری و در عین حال عامه‌پسند با ویژگی‌های منحصر به فردی که از یک تئاتر ناب توقع می‌رود، تا به امروز ادامه یافته است.

تاکید کوپو بر ضرورت آموزش پایه‌ای بازیگر و تعلق گروهی، نگاهی تازه به تئاتر را نه فقط در فرانسه که در سراسر اروپا ایجاد کرد.

این کتاب قصد دارد با نورافکندن بر زیست، روش‌ها و رویکردهای تمرینی ژاک کوپو، عمق و اثربخشی این مرد تئاتر را مرور کند. هدف این کتاب، جلب توجهات به سمت دستاوردها، اقدامات و ایده‌های کوپو است تا از طریق آن‌ها امکان ادامه مسیر توانمندسازی و تشویق نسل‌های جدید سازندگان آثار تئاتری فراهم شود.

در قسمتی از کتاب «ژاک کوپو؛ زندگی نامه، شیوه و روش‌ها» می‌خوانیم: «ژاک کوپویی که قرار بود تئاتر فرانسه را احیا کند، نمی‌بایست و نمی‌توانست کورکورانه به گذشته پشت کند. کوپو با این کار، انرژی‌های حیات‌بخش و حس قوی شاعرانه‌ای را نادیده می‌گرفت که به باور او باعث خلق آثار هنرمندان برجسته تئاتر شده بودند.

کوپو در کل دوران فعالیت تئاتری‌اش، از همان روش پیشینیان در خلق نمایشنامه‌های کلاسیک، برای خلق نمایشنامه‌های فرانسوی جدیدش استفاده کرد.

کتاب «ژاک کوپو؛ زندگی نامه، شیوه و روش‌ها» در ۲۴۴ صفحه و با قطع رقعی منتشر شده است.

عمارت نوفل‌لوشاتو، عمارت ارغوان، تماشاخانه ملک و بوتیک تئاتر ایران (شهرزاد) مجموعه‌هایی هستند که در اسفند ۱۴۰۱ میزبان ۱۱ اجرای نمایشنامه‌خوانی در پایتخت خواهند بود.

به گزارش ایران تئاتر، در حالی که زمستان ۱۴۰۱ نهایت تلاش خود را برای پایداری و حفظ سرما در واپسین روزهای سال به کار می‌برد و آسمان با ابری شدن آن را یاری می‌کند، اجرای نمایشنامه‌خوانی علاوه بر اجراهای صحنه‌ای تنور تئاتر پایتخت را گرم کرده است.

۱۱ اجرای نمایشنامه‌خوانی در ۴ سالن نمایشی تهران میزبان مخاطبان و علاقه‌مندان به این حوزه هستند و علاقه‌مندان این شیوه روایت نمایشی می‌توانند از این فرصت بهره ببرند و اوقات دلنشینی را برای خود مهیا کنند.

عمارت نوفل‌لوشاتو

نمایشنامه‌خوانی «نویسنده مرده است» نوشته آرش عباسی و کارگردانی دانیال یعقوبی ۶ اسفند ساعت ۱۷:۴۵ با بازی بهنام شرفی و کیمیا نصیری اجرا خواهد شد. در خلاصه این اجرای نمایشنامه‌خوانی آمده است: «قصه درباره تقابل یک مرد فیلمنامه‌نویس و یک زن بازیگر مطرح بر سر حقیقت و بازنمایی آن به شکل یک دروغ تقابلی است که در آن مرز بین هویت این دو نفر و نقشی که برای هم بازی می‌کنند مشخص نیست و اینکه کدام داستان دروغ و کدام حقیقت است به عهده مخاطب است.»

نمایشنامه‌خوانی «فدرا» نوشته سنکا و با ترجمه امیرعلی چشمه و طراحی و کارگردانی افشین قاسمی ۶ اسفند ساعت ۲۱:۰۰ اجرا می‌شود. در خلاصه این اثر آمده: «فدرا همسر تزئوس از عشق سوزانی رنج می‌برد و تصمیم به مرگ خویش دارد.»

عمارت ارغوان

نمایشنامه‌خوانی «غزل حصار» به نویسندگی و کارگردانی علی اصغری ۶ اسفند ساعت ۱۹ اجرا می‌شود. این نمایش همت عالی است و تمامی درآمد حاصل از آن برای آزادی زندانیان اختصاص می‌یابد.

نمایشنامه‌خوانی «چهار صندوق» نوشته بهرام بیضایی و کارگردانی مهرناز بختیاری ۱۳ اسفند ساعت ۱۹ اجرا خواهد شد. در خلاصه این اثر نمایشی آمده است: «چهار شخص می‌کوشند تا برای رهایی از تهدیدهای احتمالی مترسکی بسازند و در نهایت اتفاقی غیر قابل پیش‌بینی رخ می‌دهد.»

تماشاخانه ملک

نمایشنامه‌خوانی «شکار مرگ» نوشته آیرا لوین و ترجمه

ارائه تازه مجموعه آثار نویسنده نامدار تئاتر

چاپ جدید نمایشنامه‌های «ویلیام شکسپیر» به بازار نشر رسید

کارشناس رشته تاریخ، کارشناس ارشد در رشته تعلیم و تربیت و دانش‌آموخته مقطع دکتری در رشته علوم سیاسی و اقتصادی از دانشگاه آکسفورد انگلستان بود.

کتاب «مجموعه آثار نمایشی ویلیام شکسپیر» شامل ۱۲ نمایشنامه تراژدی و ۱۵ نمایشنامه کمدی است که در دو جلد منتشر شده است. در جلد نخست ۱۳ نمایشنامه و در جلد دوم ۱۴ نمایشنامه به ترتیب سال‌های نوشتن اصل آثار ترجمه شده است.

چاپ چهاردهم کتاب «مجموعه آثار نمایشی ویلیام شکسپیر» در دو جلد ۱۸۸۲ صفحه‌ای، شمارگان ۵۰۰ نسخه و با قیمت دوره دوجلدی ۵۸۰ هزار تومان توسط انتشارات سروش در اختیار علاقه‌مندان به مباحث این حوزه قرار گرفته است.

عادل بزودده، کارگردان باسابقه

تئاتر عروسکی:

استفاده از توانایی عروسک در صحنه تئاتر جسارت می خواهد

عادل بزودده کارگردان باسابقه تئاتر عروسکی معتقد است یکی از ویژگی های نمایش «قوی تر» به کارگردانی جواد تولمی داشتن جسارت برای استفاده از توانایی عروسک برای به صحنه بردن اثری قدرتمند از آگوست استریندبرگ است. به گزارش ایران تئاتر، نمایش «قوی تر» نوشته آگوست استریندبرگ این روزها با کارگردانی جواد تولمی در سالن سایه مجموعه تئاتر شهر روی صحنه است. نمایش «قوی تر» در فضایی سوررئال و با حال و هوایی فانتزی - عروسکی با محوریت زن، به بررسی مواجهه ذهنی و رؤیادارانه یک زن با رویدادهای فردی، خانوادگی و اجتماعی پیش روی او می پردازد؛ رویدادهایی که در چارچوب مثلثی عشقی روی می دهند. در این میان تشخیص فرد قوی و پیروزمند میدان نه تنها مشکل بلکه دور از ذهن تصویر می شود. عادل بزودده مدرس و کارگردان باسابقه تئاتر عروسکی که به تماشای نمایش «قوی تر» نشست، درباره این

بزودده با تأکید بر اینکه جرئت و جسارت جواد تولمی را می ستایم، افزود: «امیدوارم هم جواد تولمی و هم کارگردان های دیگر از توانمندی های عروسک در به صحنه بردن ویژگی هایی که نمی توان به تنهایی با حضور بازیگر آن ها را نشان داد، استفاده کنند.» نمایش «قوی تر» با حضور آرزو صراف رضایی در مقام بازیگر، با مدت زمان ۴۰ دقیقه، ساعت ۱۸:۳۰ در سالن سایه مجموعه تئاتر شهر اجرا می شود.

اجرا گفت: «به جسارت جواد تولمی احسنت می گویم و ای کاش این جرئت در بقیه کارگردان های تئاتر هم رخ دهد تا از تکنیک نمایش عروسکی برای به صحنه بردن نمایشنامه های مختلف استفاده کنند.» او تأکید کرد: «این اجرا کاری بسیار مهم انجام داده و با استفاده از تکنیک نمایش عروسکی یکی از بزرگ ترین و قدرتمندترین آثار نمایشی جهان نوشته آگوست استریندبرگ را روی صحنه برده است.»

بهناز مهدی خواه، کارگردان و بازیگر نمایش «دنیای خیال انگیز من»:

کار کودک باید پر از تصویر باشد

بهناز مهدی خواه با بیان اینکه نمایش کودک باید به شدت پر از تصویر باشد گفت همیشه همه تکنیک های نمایشی را به یک اندازه قوی و تاثیرگذار می دانم و به همین دلیل از تک تک این تکنیک ها در اجرای «دنیای خیال انگیز من» استفاده کردم.

به گزارش ایران تئاتر، بهناز مهدی خواه، بازیگر، عروسک ساز و عروسک گردان تئاتر فعالیت خود را با کار در حوزه تئاتر کودکان و نوجوانان آغاز کرد. نمایش های «نیم و جیب»، «مترسک خودت باش»، «چهار صندوق شادی» از جمله آثاری است که او در آن ها در جایگاه های مختلفی همچون بازیگر و عروسک گردان نقش داشته است.

مهدی خواه پیش از این مجموعه ای در شش قسمت مجزا با نام «گل باقالی» را با تکنیک خیمه شب بازی برای کودکان در کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان تولید و کارگردانی کرده است.

این هنرمند از ششم بهمن ماه ساعت ۱۷ در کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان با نمایش «دنیای خیال انگیز من» برای گروه سنی خردسال و کودک اولین تجربه کارگردانی خود را با اجرای صحنه ای و فارغ از تکنیک خیمه شب بازی تجربه می کند.

مهدی خواه درباره شیوه اجرایی «دنیای خیال انگیز من» گفت: «این اثر در قالب تکنیک های عروسکی متفاوت همچون عروسک های انگشتی، سایه و ماریونت روایت می شود.»

او ادامه داد: «من در ابتدا تنها ایده اجرایی اثر را در ذهن داشتم. در واقع فقط می دانستم که باید یک دامن بزرگ به هشت قسمت تقسیم شود و می خواهم تا با هر بخش این دامن، قصه ای را روایت کنم. به همین دلیل نیز طبق ایده و فرم اجرایی که مد نظر داشتم، داستان هایم را یکی یکی نوشتم.»

این هنرمند با بیان اینکه کار برای بچه ها بسیار سخت تر از کار برای بزرگسالان است، توضیح داد: «کارگردانی

به تصویر بکشم اما از آنجا که من یک معلم هستم و اقسام تکنیک های نمایشی را تدریس می کنم، همه تکنیک های نمایشی را به یک اندازه قوی و تاثیرگذار می دانم و به همین دلیل حس کردم دوست ندارم بین آن ها انتخاب کنم بلکه می خواهم حتی برای لحظاتی کوتاه هم که شده است از تک تک آن ها بهره ببرم. از آنجا که به تاثیرگذاری این شیوه مطمئن بودم سختی ساخت عروسک های بیشتر و تمرکز روی عروسک گردانی را به جان خریدم و کار را طبق آنچه در ذهن داشتم به سرانجام رساندم.»

این هنرمند افزود: «استفاده از تکنیک های متفاوت عروسکی برای روایت هر داستان باعث شد تا بچه ها علاوه بر تماشای داستان های متفاوت با تکنیک های مختلف نیز آشنا شوند و از تماشای عروسک های گوناگون با سایز و اشکال مختلف هیجان زده شوند.» مهدی خواه گفت: «وقتی شما برای برای گروه سنی کودک نمایشی را آماده می کنید، برای او خاطره سازی کرده اید و با این کار تصویری در ذهنش حک می کنید که تا سال های سال در ذهن او ماندگار می شود. به همین دلیل هم من به این اعتقاد دارم که کار کودک باید به شدت پر از تصویر باشد و قطعا عروسک ها ابزارهای بسیار قوی تصویرسازی برای کودکان هستند که علاوه بر خاطره خوب از لحاظ تربیتی نیز پیام های زیادی به او ارائه می دهند.»

و تهیه نمایش برای گروه سنی کودک و نوجوان بسیار سخت است و از آنجا که من علاوه بر کارگردانی به عنوان عروسک گردان، بازیگر و صدابیشه نیز در این نمایش حضور دارم کارم کمی دشوارتر هم شده است. البته که هم به عروسک گردانی و هم بازیگری علاقه دارم و همیشه ایده آل من پرداختن به این دو هنر در کنار هم بوده است که این بار و در این اجرا میسر شد. به همین دلیل نیز با تمام وجود برای اجرایی قدرتمند در این دو حوزه تلاش کردم.»

مهدی خواه افزود: «این نمایش سال ۱۳۹۸ و در زمان مدیریت امیر مشهدی عباس در کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان تولید شد و دوستان زیادی برای اجرایی شدن آن با من همراه شدند. حدود چهار ماه طول کشید تا دامن را که حکم صحنه نمایش را نیز دارد با مریم غلامی بسازیم. برای ساخت دامن و سازه ای که سبک باشد و قابلیت تصویری داشته باشد آزمون و خطا کردیم تا در آخر به آنچه روی صحنه می بینید، رسیدیم. آرش سلگی ریتم های موسیقایی را که مدنظر داشتم آهنگسازی کرد و در نهایت پس از شش ماه تمرین نمایش آماده اجرا شد و برای اولین بار در بیست و ششمین جشنواره بین المللی تئاتر کودک و نوجوان همدان روی صحنه رفت اما متأسفانه به دلیل همه گیری ویروس کرونا از اجرای عموم باز ماند.»

این هنرمند گفت: «بعد از تجهیز سالن گلستان به پیشنهاد سعید زین العابدینی معاون تئاتر کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان بالاخره بهمن ماه ۱۴۰۱ بعد از گذشت حدود سه سال از تولید ابتدایی کار روی صحنه رفتیم و خوشبختانه با استقبال مخاطبان روبه رو شدیم.»

مهدی خواه در پاسخ به اینکه آیا استفاده از تکنیک های متفاوت برای پیشبرد داستان ضرورتی داشته است، گفت: «استفاده از تکنیک های نمایشی متفاوت چیزی بود که از ابتدا به آن فکر کرده بودم. قطعاً می توانستم داستان را با یک تکنیک روایت کنم و برای مخاطبان

داوود فتحعلی بیگی، بازیگر، کارگردان و پژوهشگر پیشکسوت:

جذابیت تئاتر و تئاتری‌ها برای فیلم‌ها و سریال‌ها

داوود فتحعلی بیگی اعتقاد دارد سختی زندگی هنرمندان تئاتر، پیچیدگی کار هنری، ظرافت بازیگری، دنیای صحنه و پشت صحنه ... از مواردی جذاب هستند که می‌توانند دستمایه ساخت فیلم یا سریال قرار بگیرند.

این نمایش را دیده‌است و ساختار این هنر را می‌شناسد. یا به طور مثال، انواع نمایش تخت‌حوضی که در قدیم با بهره‌گیری از نوع دکور سکو، تخته‌پوش کردن آن، مفروش کردن و غیره انجام می‌شد، در قالب تصویر به راحتی نمی‌گنجند. این موضوع، از این روست که انتظار تولید در تصویر، این است که هر اتفاقی در موقعیت زمانی خودش در تصویر روی دهد، ولی در تئاتر، مکان واحد است و هر اتفاق در زمان خودش با توجه به قراردادهای بین نمایش و تماشاگر روی می‌دهد و هویت مجازی می‌یابد و تماشاگر تئاتر با این قراردادها آشناست. مثلاً در نقالی، قراردادهایی وجود دارند که در تعزیه و روحی نیز تکرار می‌شوند. در سینما، مکان‌های اجرا تغییر می‌یابند، ولی در تئاتر، صحنه اجرا واحد است و تغییر مکان‌های داستان نمایش، از راه بازتعریف صحنه با دکور و نور انجام می‌شود.

شاید بتوان گفت که در گذشته، فقط بازیگران تئاتر بودند که وارد کار سینما و تصویر می‌شدند، ولی در حال حاضر ما شاهد عکس این تبادل نیز هستیم. بازیگرانی هستند که پس از رسیدن به شهرت در کار تصویری، وارد کار تئاتر می‌شوند و می‌خواهند در این عرصه نیز فعالیت داشته باشند. از نظر شما، آیا از نظر هنری می‌توان محدودیت و تمایزی برای این کار در نظر گرفت؟

به نظر من، این سخن مطلوبی نیست که بخواهیم برای تبادل بازیگر بین سینما و تئاتر محدودیت قائل شویم. این موضوع در خیلی از کشورهای دنیا نیز اتفاق می‌افتد. در خیلی از کشورها، برخی از بازیگران سینما گاهی به ایفای نقش در تئاتر می‌پردازند تا خود را بازسازی کنند و تجربه دیگری به تجربیات خود بیفزایند. به طور کلی، تبادل بازیگر بین تئاتر و سینما، امری است که همیشه و در همه جای دنیا مرسوم بوده‌است ولی باید به تفاوت‌هایی نیز در این مورد اشاره کرد. مثلاً نوع بازیگری در تئاتر به دلیل بهره‌گیری بیشتر از بیان صحنه‌ای دارای دیالوگ‌گویی متفاوتی نسبت به تصویر است. در سینما به علت نزدیکی دوربین به چهره، بازیگر نیاز به ارائه بازی زیرپوستی دارد تا با جزئی‌ترین بازی‌های زیرپوستی، حس را به مخاطب منتقل کند، ولی در تئاتر، بازیگر مجبور به بزرگ‌نمایی و درشت‌نمایی حس خود در بازی است. یا مثلاً در بازیگری تئاتر، بازیگر باید تداوم حس را از آغاز تا پایان نمایش حفظ کند، ولی در سینما، ممکن است یک حس، دارای تداوم منقطع زمانی باشد و پیوسته نباشد. در این جا بازیگر سینما باید با هوشمندی، ارتباط و تداوم حسی بین سکانس‌ها را به یکدیگر پیوند بزند.

آیا می‌توان رسانه‌های تصویری را بستری برای معرفی و شناخت بیشتر زندگی هنرمندان تئاتر دانست؟

این موضوع، بستگی به زاویه دید نویسنده و کارگردان دارد که قصد دارد از روایت زندگی هنرمندان تئاتر چه پیامی را به مخاطبش بدهد؛ مثلاً می‌خواهد از سختی زندگی، پیچیدگی کار هنری، ظرافت بازیگری یا از اهمیت هنر آنها سخن بگوید. این نکته مهم است.

بهنام حبیبی: چند هفته‌ای است که سریال «آکتور» با کارگردانی نیما جاویدی و بازی نوید محمدزاده و احمد مهرانفر، در شبکه نمایش خانگی در دسترس کاربران قرار گرفته که موضوع و شخصیت‌های محوری آن، تئاتر و تئاتری‌ها هستند.

برای بررسی تصویر هنرمندان تئاتر در آئینه فیلم و سریال و حضورشان در این عرصه، به سراغ داوود فتحعلی بیگی، بازیگر، کارگردان و پژوهشگر پیشکسوت رفتیم که خود در جشنواره فیلم فجر امسال، در فیلم «جنگل پرتقال» به کارگردانی آرمان خوانساریان، ایفاگر نقش یک استاد تئاتر بود. این گفت‌وگو را در ادامه می‌خوانید:

به عنوان یک استاد، پژوهشگر و کارگردان عرصه هنرهای نمایشی و بازیگری که هم در تئاتر و هم در سینما فعالیت داشته است، چه ویژگی‌ها و قابلیت‌هایی را برای بازیگران تئاتر، جهت ورود به فعالیت تصویری قائل هستید؟

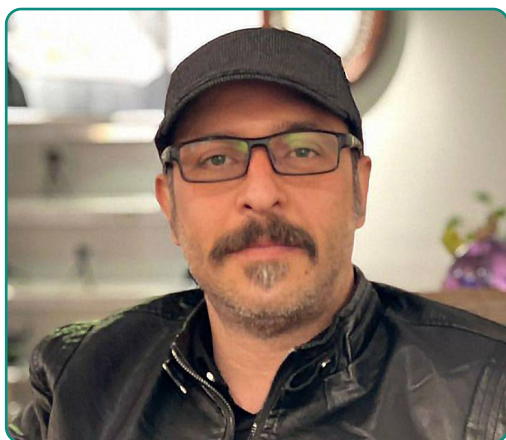
برای پخته‌شدن و ساخته‌شدن، فرصتی که در تئاتر برای بازیگر فراهم می‌شود، بسیار بیشتر از سینماست. به عبارت دیگر، بازیگر در سینما، می‌باید حاصل سال‌ها تلاش خود را بازگو کند. شاید سینما فرصت چندانی برای آموختن، به بازیگر ندهد. مگر شماری از بازیگران که بر حسب استعداد غریزی خود بتوانند در سینما بازیگری بیاموزند. ولی در واقع، بازیگران بزرگ سینما همگی، کار خود را از بازیگری در تئاتر آغاز کردند و پس از آن، وارد کار تصویری شدند. تنها در تئاتر است که بازیگر دو ماه یا سه ماه فرصت دارد تا روی شخصیت نمایشی‌اش متمرکز شود و به هدفش برسد، و این فرصت در سینما برای بازیگر فراهم نیست.

ما شاهد تولیدات تصویری چون «جنگل پرتقال» و «آکتور» بوده و هستیم که به بررسی زندگی هنرمندان تئاتر می‌پردازند. نظر شما درباره رویکرد معرفی و شناخت بیشتر هنر تئاتر از راه پرداخت تصویری چیست؟

زندگی هنرمندان تئاتر مانند همه آدم‌ها می‌تواند مورد توجه سینما و تلویزیون باشد. ممکن است زندگی برخی از آنها به علت داشتن گذشته پرفراز و نشیب‌شان برای تولید تصویری و برای مخاطب دارای جذابیت باشد، ولی برخی از آنها مثل خود من دارای گذشته پرپیچ و خمی نبوده‌اند تا برای تولید سینمایی جالب باشند. از این نظر، در صورتی پرداختن به زندگی این هنرمندان جالب است که زندگی آن شخص دارای قابلیت‌های دراماتیک باشد.

جدا از تله تئاتر، آیا به نظر شما، سینما و تلویزیون، کیفیت لازم برای به تصویر کشیدن یک اجرای نمایشی را دارا هستند؟

تئاتر، ارتباط زنده بین بازیگر و تماشاگر است که در انواع نمایش‌های آیینی، این ارتباط خیلی خیلی قوی‌تر و سخت‌تر است. از این رو، نمایش‌هایی مانند شبیه‌خوانی و یا روحی در قاب تصویر نمی‌گنجند، چرا که در این انواع نمایشی، قراردادهایی وجود دارند که شاید تماشاگر تصویر، این قراردادها را نداند و نشناسد. به عنوان مثال، تماشاگر تعزیه، قراردادهای نمایش تعزیه را می‌داند، یا به او گفته‌اند و یا با آنها آشنا می‌شود. این به این خاطر است که از دوران کودکی

حنیف مظفری، طراح و کارگردان نمایش «چند مرد و چند زن»:

تماشاگر نمایش خوب را تبلیغ می کند

«در این اثر شش اپیزود را به صورت مونولوگ در ساختاری متفاوت روی صحنه با طراحی صحنه ساده و بدون گریم سنگین تنها با استفاده از المان‌ها روایت می‌کنیم.»

او ادامه داد: «ما از فاصله‌گذاری در اجرا بهره بردیم تا مخاطبان بتوانند به راحتی با بازیگران ارتباط داشته باشند چراکه به نظر من اجرای مونولوگ به صورت روایی تکرار مکررات است.»

مظفری با تأکید بر اینکه اجرای مونولوگ باید متفاوت و دارای جذابیت باشد، گفت: «اگر مونولوگ به شکل بازی در بازی و در موقعیت‌های مختلف ارائه شود قطعاً ارتباط مؤثرتری با مخاطبان خواهد داشت.»

این هنرمند درباره استقبال مخاطبان از تئاتری که روی صحنه دارد هم گفت: «اوایل اجرای ما به دلیل هم‌زمانی با آغاز چهل و یکمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر از نظر حضور مخاطبان تحت تأثیر قرار گرفت. البته بابت برگزاری این رویداد هنری که نشانه زنده بودن روح تئاتر است، بسیار خوشحال بودیم.»

او افزود: «اعتقاد من بر این است که می‌توان با یک اثر خوب شاهد حضور تماشاگر به سالیان بود و با اطلاع‌رسانی مناسب میزبان آن‌ها شد. قطعاً تماشاگران نمایش‌هایی را که دوست دارند، تبلیغ خواهند کرد و خدایا شکر که برای کار ما نیز چنین اتفاقی افتاده است و به همین دلیل هم «چند مرد و چند زن» برای دومین بار تمدید شد.»

این کارگردان تئاتر درباره شرایط فعلی جامعه و تحریم‌هایی که در مورد تئاتر صورت گرفته است، گفت: «کار من تئاتر است و درگیر هیچ سمت و سویی نیستم. هنرمندان وظیفه دارند آنچه را در جامعه روی می‌دهد و مردم نیاز به دیدن و شنیدن آن‌ها دارند؛ در قالب یک اثر هنری مثل نقاشی، شعر، موسیقی و نمایش در معرض دید مردم بگذارند. ولی متأسفانه در چنین شرایطی عده‌ای از دوستان من با تئاتر قهر کرده‌اند. در حالی که تئاتر برای ما حکم پدر دارد و ما به عنوان بچه‌هایش نمی‌توانیم با آن قهر کنیم.»

حنیف مظفری، کارگردان نمایش «چند مرد و چند زن» با بیان اینکه رویارویی تماشاگر با اثر بی کیفیت باعث می‌شود تا چند نسل بعد هم پا به سالن تئاتر نگذارد گفت قطعاً تماشاگران نمایش‌هایی را که دوست دارند، تبلیغ خواهند کرد.

به گزارش ایران تئاتر، حنیف مظفری کارگردان تئاتر فعالیت خود را از دهه هفتاد و از دوران دبیرستان آغاز کرد. او از آن زمان تاکنون به صورت مداوم در جشنواره‌های متفاوت و اجراهای عمومی به عنوان نمایشنامه‌نویس، بازیگر و کارگردان تئاتر حضور داشته است. «پرفسور واخ»، «مردها فرشته‌اند»، «دنیای وارونه»، «طویلا ساعت ۲۳»، «دوره گرد»، «نقل سرخ» تنها بخشی از آثار این هنرمند به شمار می‌آید.

نمایش «چند مرد و چند زن» به نویسندگی رسول بانگین با طراحی و کارگردانی این هنرمند از ششم بهمن‌ماه در سالن ۳ پردیس شهرزاد روی صحنه است. حنیف مظفری، درباره داستان این اثر گفت: «نمایش «چند مرد و چند زن» بسیار ساده و بدون اضافه‌گویی حرف دل مردم کارگر و سرمایه‌داران جامعه است. در واقع ما در این اثر به بررسی مشکلات جامعه کارگری و سرمایه‌داری می‌پردازیم.»

او ادامه داد: «هر یک از شخصیت‌های این نمایش به شرایط کنونی خود معترض هستند و مقصر را نفرات بالادستی‌شان می‌دانند؛ اما واقعیت به این شکل نیست. در اصل هریک از آنان برای بقای حال خود مجبور به انجام کارهایی هستند که شاید از نظر دیگران غلط باشد. این اثر در کلیت خود اعتراض به شرایط موجود و انتظار برای بهتر شدن است.»

این هنرمند بیان کرد: «سبک اجرایی نمایش «چند مرد و چند زن» کاملاً مینی‌مالیستی است و ما سعی کردیم هر آنچه در صحنه زاید و بدون استفاده است، حذف کنیم تا تمامیت ذهن مخاطب به قصه و ماجرای آن معطوف شود.»

کارگردان نمایش «چند مرد و چند زن» توضیح داد:

او با اشاره به اینکه سالن‌های تئاتر مخاطبان ویژه خودشان را دارند، ادامه داد: «پردیس تئاتر شهرزاد با وجود اینکه در مورد بعضی از آثار خیلی درگیر کیفیت نیست و این موضوع نقطه ضعف آن به شمار می‌آید اما به عنوان یک تئاتر مستقل خوب عمل کرده است و قلب تئاتر در این سالن تپنده و در جریان است؛ البته که قطعاً دیگر سالن‌های تئاتر نیز در تکاپو هستند و مخاطبان خودشان را دارند.»

این هنرمند حضور تهیه‌کننده و سرمایه‌گذار را در بخش خصوصی ضروری دانست و گفت: «اجرا در سالن‌های خصوصی با هزینه‌های سنگین نیازمند حمایت است به‌ویژه برای هنرمندانی که دست‌شان همیشه تنگ بوده و برای اجرا نیازمند حامی هستند. البته تا زمانی که در تئاتر کشور برای تهیه‌کننده تعریف مشخصی و دانشی وجود نداشته باشد نمی‌توان آن‌ها را به حضور در تئاتر دلگرم کرد.»

حنیف مظفری در پایان گفت: «روشن نگه داشتن چراغ تئاتر نیازمند تولید آثار باکیفیت و حمایت از این هنر است. اگر تماشاگر با اثری نمایشی که کیفیت مناسب ندارد، مواجه شود تا چند نسل بعد هم پا به سالن تئاتر نخواهد گذاشت. به همین دلیل هنرمندان نباید به هر دلیل و با هر روند و رابطه‌ای حتی از روی نیاز کار ضعیف روی صحنه ببرند تا هم تهیه‌کنندگان از حضور در این عرصه دلسرد نشوند و هم مخاطبان بدانند که تئاتر فرزندان خوبی دارد و این خانواده را برای تماشای چند کار بی کیفیت به پستوی ذهن‌شان تبعید نکنند.»

نادر رجب‌پور، بازیگر و طراح حرکت تئاتر، سینما و تلویزیون:

از ادامه فعالیت در عرصه حرکات فیزیکی منع شده‌ام

بیماری بسیار زیاد است، روند درمانم همچنان ادامه دارد.»

طراح حرکت باسابقه تئاتر در واکنش به این پرسش که «آیا بعد از پایان دوران نقاهت امکان فعالیت مجددش در زمینه حرکات فرم وجود دارد»، پاسخ می‌دهد: «متأسفانه با توجه به شرایطی که دارم به دلایل پزشکی از ادامه فعالیت در زمینه فرم منع شده‌ام و دیگر نمی‌توانم مثل سابق حرکات فرم و اجراهای فیزیکی داشته باشم.»

رجب‌پور، حرکت و فرم را یکی از ضروریات بازیگری دانسته و می‌گوید: «اگر بازیگر برای اجرای آثار نمایشی بدن آماده‌ای نداشته باشد و از حرکت چیزی نداند، قطعاً بازی خوبی نیز نخواهد داشت. بیان خوب به همراه یک بدن آماده است که باعث می‌شود بازی بازیگر به خوبی دیده شود و مخاطب روی صحنه تنها

نادر رجب‌پور با بیان اینکه به دلیل شرایط جسمانی از ادامه فعالیت در عرصه فیزیکی تئاتر منع شده است، از کاهش وزن و کم‌خونی شدید خود پس از عمل جراحی خبر داد.

به گزارش ایران تئاتر، نادر رجب‌پور، بازیگر و طراح حرکت تئاتر، سینما و تلویزیون که مهر امسال به دلیل مشکلات جسمی تحت عمل جراحی قرار گرفت، همچنان تحت درمان است.

او درباره شرایط جسمی‌اش پس از گذشت حدود ۴ ماه از جراحی می‌گوید: «خوشبختانه در حال حاضر حالم بهتر است اما دردهای ناشی از جراحی و بیماری همچنان مرا رها نمی‌کند.»

این هنرمند ادامه می‌دهد: «به دلیل بیماری در طول این دوران حدود ۲۰ کیلو کاهش وزن داشته‌ام و دچار کم‌خونی شدید شده‌ام. از آنجا که دوران نقاهت این

شاهد ادای دیالوگ نباشد و از آنچه می‌بیند، لذت ببرد.»

او ادامه می‌دهد: «طی سال‌های اخیر در برخی از آثار نمایشی شاهد توجه به طراحی فرم و حرکت هستیم و اگر بازیگری از فرم و حرکت چیزی نداند، می‌توان گفت کار خود را به خوبی انجام نداده است. البته در تئاتر ایران متأسفانه آنچنان که باید و شاید به این هنر توجه نمی‌شود در حالی که در تمام دنیا بازیگر پیش از هر چیز باید از فرم، حرکت و رقص آگاه باشد.»

اثر به جشنواره تئاتر سراسری «گیلدخت» راه یافتند

اعضای هیئت انتخاب نخستین جشنواره منطقه‌ای تئاتر خیابانی «گیلدخت»، آثار منتخب جشنواره را معرفی کردند.

به گزارش خبرنگار ایران تئاتر در گیلان، هیئت انتخاب نخستین جشنواره تئاتر خیابانی «گیلدخت» متشکل از فرهاد رحمانزاده، اکبر صمدی‌نیا و هومن میرمعنوی آثار راه‌یافته به این رویداد را معرفی کرد.

فراخوان این رویداد شهریورماه منتشر شد و تا پایان روز ۲۵ بهمن‌ماه، ۲۲ اثر به دبیرخانه رسید و در نهایت ۹ اثر به جشنواره سراسری تئاتر خیابانی «گیلدخت» راه یافتند.

اسامی این آثار بدون اولویت به این شرح است:

- ۱- «در مسیر زندگی» به کارگردانی مهدی صالحیار از تبریز
 - ۲- «دختر مخترع» به کارگردانی مرضیه علیزاده از کرج
 - ۳- «سرخ‌ترین روز خدا» با کارگردانی سامیه معاشرتی از رشت
 - ۴- «فرشته‌های آبادان ۵۹» به کارگردانی محسن صابری از تهران
 - ۵- «یه قاچ زندگی» به کارگردانی مرتضی زحمتکش از رشت
 - ۶- «ابدیت» به کارگردانی آرش رضایی از تبریز
 - ۷- «روایت دست» به کارگردانی فروزان حسینی از کرج
 - ۸- «آبسوگ» به کارگردانی زهرا صدی از رشت
 - ۹- «شکوفه‌های پژمرده» به کارگردانی محمدرضا مهدویان از اردبیل
- زن و دفاع مقدس، زنان و انقلاب اسلامی، زنان و بنیان خانواده، زنان و آسیب‌های اجتماعی، زنان و حجاب و عفاف، زنان و خانواده از مهم‌ترین موضوعات و محورهای جشنواره تئاتر «گیلدخت» است.
- نخستین جشنواره تئاتر خیابانی «گیلدخت» به دبیری یاسر محبوب از ۹ تا ۱۱ اسفندماه ۱۴۰۱ در رشت برگزار می‌شود.

آثار راه‌یافته به جشنواره ملی تئاتر مرصاد معرفی شدند

۶ اثر در بخش تئاتر خیابانی و ۸ اثر در بخش تئاتر صحنه‌ای به سیزدهمین جشنواره ملی تئاتر مرصاد راه پیدا کردند.

به گزارش خبرنگار ایران تئاتر در کرمانشاه، پس از بررسی آثار ارسال شده به دبیرخانه سیزدهمین جشنواره ملی تئاتر مرصاد توسط هیئت انتخاب، ۱۴ اثر در دو بخش خیابانی و صحنه‌ای، به عنوان آثار نهایی راه یافته به این جشنواره، معرفی شدند.

اسامی آثار راه‌یافته بدون اولویت به شرح زیر است:

بخش تئاتر خیابانی

۱. نمایش خیابانی «پستچی»/ نویسنده و کارگردان مالک آسالان/ ایلام
۲. نمایش خیابانی «فراغ»/ نویسنده و کارگردان حسین ایزدی/ بروجرد
۳. نمایش خیابانی «فروشی نیست»/ نویسنده حمیدرضا عابدی/ کارگردان یاسر موسی پور/ خراسان رضوی
۴. نمایش خیابانی «نوشانه با طعم بیمارستان»/ نویسنده و کارگردان علی حسن نوری/ اسلام آباد غرب/ مشروط
۵. نمایش خیابانی «وادی عشق»/ نویسنده و کارگردان مصطفی دهشت/ کرمانشاه
۶. نمایش خیابانی «هزاره»/ نویسنده مصطفی دهشت/ کارگردان مازیار اسدزاده/ کرمانشاه

بخش تئاتر صحنه‌ای

۱. نمایش صحنه‌ای «آقا لیلا»/ نویسنده مهرداد کورش‌نیا/ کارگردان مهدی حیدری/ بندر امام خمینی (ره)
۲. نمایش صحنه‌ای «بدریه»/ نویسنده قاسم لطفی/

فراخوان ثبت‌نام دومین جشنواره بین‌المللی پانتومیم منتشر شد

فراخوان ثبت‌نام در دومین جشنواره بین‌المللی پانتومیم زنجان به دبیری ساسان قجر منتشر شد.

به گزارش ایران تئاتر، فراخوان ثبت‌نام در دومین جشنواره بین‌المللی پانتومیم به دبیری ساسان قجر به‌منظور گسترش روزافزون شیوه‌های مختلف و نو پانتومیم در جهان به میزبانی استان زنجان منتشر شد.

این رویداد هنری در بخش اجراهای صحنه‌ای، اجراهای خارج از تالارهای نمایشی، نمایش‌های برگزیده دوره‌های آموزشی خانه پانتومیم ایران، بخش ملل و پژوهش از ۱۱ تا ۱۵ تیرماه ۱۴۰۲ میزبان هنرمندان خواهد بود.

هم‌زمان با برگزاری این رویداد و بر اساس

نیازسنجی‌های لازم کارگاه‌های آموزشی و نشست‌های تخصصی در این زمینه به‌صورت حضوری در ایام جشنواره برگزار خواهد شد.

نشانی دبیرخانه: زنجان، خیابان شیخ فیض‌الله نوری، فرهنگسرای امام خمینی (ره)، دبیرخانه جشنواره بین‌المللی پانتومیم زنجان.

متقاضیان می‌توانند اطلاعات کامل‌تر فراخوان این رویداد هنری را با دریافت نسخه پی دی اف آن از اینجا دریافت کنند.

گردهمایی چهره‌های سرشناس در خانه نمایش دا

«در انتظار برزخ» به صحنه می‌رود

«رهایی از شائولین» کارگردان: متین اوجانی - مجموعه دیوار چهارم - ۱۳۹۸

رؤیا تنهایی و مبینا سلمانی (دستیاران کارگردان)، علی صدر و سهیل حیدری‌نژاد (موسیقی)، فرهاد محمدصادق (مشاور کارگردان) و ناصر ارباب (مشاور رسانه) دیگر عوامل این اثر نمایشی هستند. در خلاصه این نمایشنامه آمده است: «داخل جزیره‌ای بسیار دور، تعدادی چهره سرشناس زندگی می‌کنند، حالا جزیره سوراخ شده و در حال غرق شدن است. هر کدام درگیر تئوری‌های خود برای نجات جزیره هستند؛ تا اینکه نویسنده دچار خود درگیری شده و کاراکترهای عجیب را وارد قصه می‌کند و جهت داستان به کلی عوض می‌شود، سوراخ شدن یا نشدن مسئله این است.»

نمایش «در انتظار برزخ» به کارگردانی الهه تنهایی که درباره حضور چهره‌های سرشناس در یک جزیره است، از ۳۰ بهمن روی صحنه رفته تا ۱۲ اسفند ساعت ۱۹ در خانه نمایش دا روی صحنه خواهد بود.

به گزارش ایران تئاتر، در این نمایش حامد سوری، فراز شیرانی، عرفان صمدیه، مهدی اسدی، رضا بخشایش، آرمین افتخارزاده، رضا بلبوند، پارسا عبدالملکی، کیمیا جهانشاهی، نگار فتوره‌چی، حسین تقی‌ذوقی، عرشیا هواخواه، زهره صادقیان، پارسا ورچه، نگین صدر، کاوه قیصری و دانیال حسین‌پور به عنوان بازیگر ایفای نقش می‌کنند.

نگاهی به نمایشنامه «مرد» نوشته و کار حسین احمدخانی

نفسی که در هوا معلق است

گویی به انتهای خودش رسیده و انگار نفس‌های او همراه با روحش در حال پرواز در بالای سر اوست. وسایل آشپزخانه حکایت از آرزوی مرد برای یک زندگی معمولی را دارد که شاید او برای دفاع از اعتقادات و باور و ناموس و وطن فدا کرده؛ زندگی ساده‌ای که هرگز به آن دست نیافته است. درواقع مرد کسی را ندارد و شاید کارش تنها مرور خاطرات و انتظار برای شهادت است.

پوتین‌های سربازی‌ای که روی نردبان در گوشه صحنه خودنمایی می‌کند حاکی از زندگی سربازی اوست و باز هم تأکیدی بر اینکه مرد خود را فدای حفظ آرمان‌ها و اعتقاداتش کرده است؛ پوتین‌هایی که مقدس است و وسیله معراج او به سوی آسمان. حسین احمدخانی در جاهایی نیز از تکنیک فاصله‌گذاری استفاده و با مخاطب صحبت می‌کند که درواقع روی سخنش با مخاطب است.

با همه این‌ها زمان نمایش کمی طولانی به نظر می‌رسد شاید حرف‌هایی که با مرضیه دختر خیالی‌اش می‌زند و ایضا ابراز دیگر دغدغه‌هایش شاید بیش‌ازحد لزوم است و در جاهایی اضافه و تکراری می‌نماید و همین امر موجب می‌شود که در جاهایی مونوتون جلوه کند و زمان نمایش بالا برود و ریتم‌های درونی و بیرونی آن نیز کند شود. به نظر با رفع این چند مورد، احمدخانی به کیفیت بالاتری در نمایش «مرد» می‌رسید.

او با تغییر اتفاقاتی که از زبان مرد می‌شنویم، کنش و واکنش‌ها، تحول حسی، بازی با بدن و صورت، تغییر لحن و بیان و... آن هم به‌گونه‌ای که کاراکتر نمایش بیشتر زمان کار را روی

در روند آن ما متوجه چگونگی زندگی مرد و حضورش در جبهه و رابطه با هم‌زمانش و آرزوی شهادتی که در دل دارد، می‌شویم. او فکر می‌کند که در خانه خودش است و با دختر

ویلچر است، کار سختی را به انجام رسانده است.

طراحی صحنه پرتابل و مبتنی بر المان‌ها

احمدخانی با نشانه‌هایی که در طراحی صحنه پرتابل و مبتنی بر المانی‌اش قرار داده از همان ابتدا پیش‌زمینه نهایی در مورد مرد به مخاطب می‌دهد. کپسول اکسیژن در یک تور بالای سر شخصیت داستان در هوا معلق است و این نشان‌دهنده معلق بودن مرد و انتظاری است که او برای شهادت می‌کشد. زندگی مرد

خیالی‌اش - مرضیه - راجع به مسائل مختلف صحبت می‌کند. او از دخترش می‌خواهد که دیگر باید ازدواج کند و جوانی‌اش را خرج پدر مجروحش نکند. نمایش به چند بخش تقسیم شده است. ابتدا روال معمول زندگی مرد، بعد آرزوهایی که برای خانواده‌اش داشته است، سپس دل‌تنگی‌های خودش آن گاه خاطرات جبهه و در نهایت آمدن میهمان و شهادتش. باید گفت که حسین احمدخانی در مقام نویسنده و کارگردان و بازیگر توانسته نسبتاً از عهده این مهم برآید.

سیدعلی تدین صدوقی: نمایش «مرد» در مورد یک مجروح شیمیایی دفاع مقدس است. او که خود یکی از فرماندهان بوده، حالا تنها در یک بیمارستان بستری است. نمایش از جایی شروع می‌شود که مردی تنها در یک اتاق یا در آشپزخانه بیمارستان روی ویلچر نشسته و ماسک اکسیژن به صورت دارد، بیمارستانی که ظاهراً در دست تعمیر است و پرستاران دارند اتاق او را آماده می‌کنند. این‌گونه که از فحوای نمایش پیداست او کسی را ندارد اما در ذهن و خیال خود خانواده‌ای را مجسم می‌کند. به گفته خودش همسرش فوت کرده و دو پسر داشته که یکی ظاهراً شهید شده و همین‌طور یک دختر به نام مرضیه هم دارد؛ البته در انتهای نمایش زمانی که دو پرستار برای بردن او به اتاقش می‌آیند، متوجه می‌شویم که مرضیه نام یکی از پرستاران است.

در روند نمایش ما شاهد دغدغه‌های دل‌تنگی‌ها، تنهایی‌ها آرزوها و... مرد هستیم که از زبان او بیان می‌شود. مرد واگویی می‌کند لیاقت نداشته که چون هم‌زمانش شهید باکری، همت، ستاری و... شربت شهادت بنوشد. او منتظر میهمانی است که در نهایت می‌آید و ما از مشخصاتی که مرد می‌دهد متوجه می‌شویم که میهمانش روح حاج قاسم سلیمانی است که دنبال او آمده؛ مرد احترامی نظامی برای او می‌گذارد و شهید می‌شود. نمایش «مرد» یک کار تک‌نفره است مبتنی بر یک مونولوگ یک‌ساعته که